

καὶ τὸ αὐτὶ, καὶ στέκονται σὲ ταραχὴ βαλμένοι,
καὶ μὲ λαχτάρα στὴν καρδιὰ ὁ Χόντσα ἀναμένει.
Ὅλους νὰ τοὺς σκοτώσωμε, φωνάζουε καμπόσοι,
ἀπ' τοὺς Ἀράπιδες ψυχὴ, ψυχὴ νὰ μὴ γλυτώσῃ
κ' « ὄλους νὰ τοὺς σκοτώσωμε » ἀντιλαλοῦν ἀντάμα
χίλιε ἀφρισμένα στόματα.— Ἀφῆστε τους στὸ κᾶμμα
κ' ἀπὸ τῆ δίψα νὰ χαθοῦν τῆς Ἀραπιᾶς οἱ λύκοι
θάνατος ὄχι, κόλασι στὴν Ἀραπιὰ ἀνήκει —
« Θάνατος ὄχι, κόλασι » ἀντιλαλοῦνε πάλι
ἀντάμα χίλιοι καὶ κουνοῦν καὶ χέρι καὶ κεφάλι.
Τότ' ὁ Παρθένις ὑψηλὰ τὸ σταυρωμένο χέρι
σηκῶνει, κ' ὄλοι σιωποῦν καὶ κάθονται στὴ φτέρη.
« Παιδιά, κ' αὐτοὶ ἔχει πλάσματα τοῦ Μεγαλοδυναμίου,
κ' ἐκεῖνος ἐμαρτύρησεν ἀπ' ἄδικο, παιδιά μου,
κ' ἀπὸ ἀγκάθια στέφανο στὸ μέτωπο φορῶντας
ἀπέθανεν εἰς τὸ Σταυρὸ, τὸν κόσμο συγχωρῶντας.
Κ' ἡμᾶς ἂν τῶχ' ἢ μοῖρὰ μας εἰς τὸ Σταυρὸ ἐπάνω
ὄλοι γιὰ νὰ πεθάνωμε, παρ' ἄπρεπο νὰ κάνω,
χίλιαι φοραὶς τὸ προτιμῶ. Ἰγιατ' ἄρματα δὲν πῆρα
στοὺς Τούρκους Τούρκος νὰ φανῶ, βαστῶντας ἀγιαστῆρα.
Κ' ἐδῶ ἂν τοὺς κρατήσωμεν, ὥστε νὰ ξεψυχήσουν,
τὸν τόπο μας τὰ λέσις τους θεὸ νὰ τονε βρωμίζουν,
καὶ θᾶνε πάλι τὸ κακὸ τοῦ τόπου μας κακὸ μας.
Ἡ χάμουλα καὶ τᾶρματα ἄς ἦν τὸ μερδικὸ μας,
κὶ αὐτοὺς ἄς τοὺς ἀφήνωμε νὰ πᾶν πίσω τὸν ἥλιο,
τῆ λεβεντιᾶ σας γιὰ νὰ εἰποῦν στ' Ἀράπικο βασιλεῖο ».
Ἔτοσ' εἶπε, κ' ὄλοι γέρνουε καὶ ὄλοι συμφωνοῦνε,
καὶ στὸ Λιδᾶ τὸ Χόντσα του γλήγωρα ξεκινοῦνε,
καὶ κείνος γρόσιε κ' ἄρματα καὶ χάμουλα ἀφίνει
καὶ μὲ πολλὴ στὸν Ἄρμυρὸ πηγαίνει καταισχύνῃ.

